

En fransk familj kommer in och sätter sig i min vagn. Nästan genast ser jag, i ögonvrån, hur först pappan och sedan mamman örfilar upp sin cirka 8-årige son för att sedan i tur och ordning muntligen läxa upp honom.

Jag ser pojkens ansikte. Ögonen är glansiga och svullna, ögonlocken stora. Han har ringar under ögonen som om han sovit illa sista tiden.

De går av vid samma station som jag. De är på väg mot Djurgården där Skansen och nöjesfältet Gröna lund är beläget. De skall ha en heldag i nöjenas kvarter.

Själv är jag på väg till min läkare för en utskällning för att jag illa sköter min diabetes. Hon tar mig på bar gärning utanför mottagningen ätandes en gb sandwich. Jag tycker verkligen det är illa av verkligheten och livet att bjuda mig två omskakande upplevelser på en och samma dag.

Jag måste försöka kompensera mig på något vis. Kanske en härlig fyra små rätter på någon kinakrog.

Hur det kommer att gå för pojken? Han kommer förstås att ta med sig bestraffningens metoder till sitt vuxenliv och den möjliga familj han själv skaffar sig så småningom. Det vet man ju hur fransmän är.

Att jag själv fick stryk som liten har inte med saken att göra. Jag skaffade ju aldrig familj.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten